

פּרשת שלח-לך

הפּטרה: וישלח יהושע (יהושע ב')

אבות פרק ג'

כ"א	כ"ב	כ"ג	כ"ד	כ"ה
19:21	19:08	19:24	20:29	20:26
הדלקת נרות שבת :		צאת השבת :		שקיעת החמה :
19:24		20:29		19:45:45
19:08		20:24		20:58
19:21		20:26		ר"ת: 20:58

שמונת פסוקים: 119

שכל המשלים פשוטיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו (ברכות ח')

הוצא קטן הגמות ורב האיכות לחזק לצותיקהם של אחינו בני ישראל קדושים לצדיקים שצדקם

- הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 67):** מעלת קבלת על מלכות שמים בשלמות והקשר ליהושע וכלב בן יפנה.
- מעלת תפלת ותיקין (סדרה 53):** גן החמה ותפלה בצבור - מה עדיף?
- מעלת למוד הנהגה (סדרה 58):** סוד כיצד ידעו יהושע וכלב שהם ראויים להכנס לארץ.
- דרך ארץ קדמה לתורה (א') (סדרה 107):** מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים
- פלאי הבורא מבשרי אהיה (סדרה 32):** ישכים ומצא לבו טהור מכל חמדות עו"ז.
- תופינים לשבת קודש:** המרגלים בחרו ללכת אחרי הרגש הפנימי בלבם בעצת היצר.
- מאוצרות ההפטרות - מי הם המרגלים? (סדרה 107):** יהלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיוחד בשבילי
- לקחי הפרשה לשבת:** עצות והנהגות מחז"ל הקדושים כיצד נצל כלב בן יפנה מצעת המרגלים?
- פלפלין מפלפלין - (סדרה 28):** לחמניות שלמות מסועדות שבת בש"רית, האם מתר לאכלם בסעודה חלבית?
- חברים מקשיבים לקולך ב' (סדרה 107):** עדי חתימה פרתי או עדי מסירה פרתי?
- "יחב ליה ידיה, ואוקמיה":** לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל
- מה-אהבתי תורתך:** מי שצדיק רחמים גדולים שולח השי"ת בלב הצדיק ומנהיג הדור לברכו ולהתפלל עליו

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 67) מעלת קבלת על מלכות שמים בשלמות והקשר ליהושע וכלב בן יפנה

אחי וגמי חולאים יקרים... הנה צמלאות העגומה של ימינו שלאחר מטר הארבעים שנתו עלינו לאחריהם וצפוטם לאחור הספולקונו של גדול הדור מן ראש הארבעה עשר ורמיהאל גרשוו אללשטין ז"ל שהיה ממש מלאך ה' לצלוח במשך מלחמה שנות חינו עבד ה' אמתי, שמוחובתנו ללכת דקדקו וואלי נפשה לעשות לו קלח נחמה ומה, שגיטי עלינו ממלוס וירחקה את פלמיקו מספקלים ללכת בעקבותיו והוא יזכה להיות צדיקת יעקב אבינו שנתמך בו צמפסת פגענית (ה ע"ב) רבי יצחק אומר גסם רבי יחקנו: "יעקב אבינו לא מת" ואומר רש"י צברלשית רבה (מט, ז): "כל מי גסג לו בן יגע צבורה, פאלו לא מת" חבל יש חנשים שפמעט צבר שכוו את שיה העבדקה מפסח הלכה כל ספירת העומר ועד שיה, חג השבועות שהיה רק לפני... שבועים וצחקו המכרים זכה אוטנו להשפעת החרת חג השבועות עד סוף החלק למ"ד כמ"ש אז למעשה זה זמן מנעו לעבד על פסוק המדות שהשפעת החרת החג, וכלי להקמות ולו צמקחת למנו ראש הארבעה עשר אללשטין ז"ל. ויש להקדים שיה אחר לא מחפן מפני מלפולות האצ"ר שצא לכל אחד צאלקלח ובהסוטה גדי שלח יחטל שהוא צברו לכל צלפתו ב"מ. והמכר הצביר מפלשת השבוע הוא הפסוקה לכלול קפו לנפות מילוד אשה שיצבר צטוב ולא יפל צקשת האצ"ר או צמלים חכרות, צמה יש להחמו צדי לא לכל כמו שקרה למקלים שפלקה ותוכח שמלד אחד הם היו קשעים כמ"ש סוטה לז: א"ר יצחק, צבר זה מסכת צילינו מלכותנו, מקלים על סם מעשיהם נקרוו סחור בן מיקל: "סחור - ססתר מעשיו של הקב"ה" וכו' ומלד שני "אהובי עליו" כמו שקורו להם האדמו"ר מהקאמרנא ולהמו שלח קש"י "כל חנשים שצמקרח לשון חשיבות, ואותה סעה קשרים היו" הנה נקחה מה היה עליהם לעשות צדי לא ללכת מצמקס הרומנית. שלח לך חנשים וגו' (ב). פרש רש"י, לך לדעתך וכו'. וצדיק להבין מה הוא לדעתך. וכן להבין הפסוק (ב) החוק הוא הרפה המעט הוא אם רב וגו', ויש להבין מהו השנוי שכתב החוק הוא הרפה ולא אמר אם רפה כמו שנאמר המעט הוא אם רב וגו' אם רפה וגו' אם במצבים, אצל כלם נאמר לשון אם וכאן נאמר רק באות ה"א. ולהבין כ"ו, נקדים תחלה להבין בפסוק (ב) וכו' ועתה יגדל נא בח אדני וגו', ולכאורה מהראוי היה לומר בת הוי"ה, ביון שצדיק לעורר מדת הרחמים ולא מדת הדין. אך הענין הוא על פי מאמר חז"ל על בהקראם (בראשית ב) ביה"א בראם (מנחות כט): שהעולם נברא באות ה', פרוש שיעקר בריאת העולם היתה בשביל לתקן החמשה מדות: גדולה גבורה תפארת וכו' ולארמא ימינא על שמאלא כדאיתא בוזה"ק (ח"ב דף סו). היינו לתקן החמשה מדות גשמיים לבחינת ה' מדות דקדושה, היינו שחמשה מדות גשמיים נקראים יד עם המשה אצבעות של שמאלא, וצדיק לארמא ימינא בחינת יד ימין בחינת ה' מדות דקדושה שיתגברו על בחינת גשמייות פידוע. וזהו שאמרו חז"ל (מנחות כט): למה נברא העולם באות ה"א לומר שאם המא האדם אני אפתח לו פתח וכו', פרוש שאם ישוב האדם בתשובה יהיה נעשה מן אות חית שהוא

הגות תורה ודעה לפרשת שלח-לך

מ"ה) כל המקבל עליו על מלכות שמים מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ, כי כל מלכות זר נכבד ונשפל לפני בחינת מלכותו ותברך על ידי מעשיהם של ישראל. ובפרט על ידי שמירת שבת כראוי נתגדל מלכותו ותברך, כמאמרם (תפלת העמידה דמעיבוי ושחרית דשבת) ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', שבשבת נתמלאה בחינת מלכות שם אדני במלוואה גימטריא תרע"א, ועם שם א"ל (פע"ה ש' קיש פ"ג) עולה גימטריא שבת וזה היה ענין השנים עשר נשיאים, נגד שנים עשר אותיות של שם אדני במלוואה. ובהם היה ארבעה דגלים נגד ארבעה אותיות העקרים, היינו דגל מתנה יהודה נגד אות א' ונגד כל בו שני שבטים נגד אותיות מלוואה היינו למד פא, וכן דגל מתנה ראובן והחונים עליו נגד אות דל"ת במלוואה, ודגל מתנה אפרים נגד אות נו"ן מהשם וכו' כדאיתא. ומשה רבנו ע"ה רצה והשתדל בהעלאת ובהתגדל מלכותו ותברך, שיכנסו ישראל לארץ ישראל בקדשה ובטהרה בקבלת על מלכות שמים בשלמות כדי שיתגדל מלכותו ותברך, ובהר נשיאי ישראל איש אחד לשבת שיכנסו לארץ ישראל כנ"ל. אמנם אחר שקלקלו המרגלים בקבלת על מלכות שמים, ונשארו רק יהושע בן נון למטה אפרים וכלב בן יפנה למטה יהודה שהם מכונים נגד אותיות נ"א מהשם היינו יהושע למטה אפרים נגד אות נו"ן כנ"ל וכלב בן יפנה למטה יהודה נגד אות א"ל פ"ה ושאר האותיות ותברך על ידי שני אותיות נ"א פי הנשיאים שהמה מכונים נגדם תקנו אותם בקבלת על מלכות שמים בשלמות בהכנסתם לארץ ישראל וד"ל, וכן יהי רצון שנוכה לזה אמן בן יהי רצון... או יאמר ועתה יגדלגא כח וגו' (יד יז) עדין, שלכאורה י"ל על תבת נא שנראה כמיתר (גם לכאורה אינו מוכן כי משה היה רוצה לעורר מדת החסד למה התפלל בשם אדני המורה על מדת גבורה ולא התפלל בשם הו"יה ב"ה המורה על מדת חסד ורחמים. אך נ"ל עדין, דהנה עקר בחינת חסד ורחמים אינו שורה רק על מי שמקבל עליו על מלכות שמים בשלמות, היינו שמאמין באמונה שלמה שהבורא ותברך הוא מנהיג ומשגיח בפרטי פרטיות ועל כל תנועה ותנועה מן כל אבר ואבר, ומתבונן בדעתו שלולי הבורא ותברך מקור החיים ב"ה היה נותן לו חיות וכה באותו אבר לא היה יכול להתנועע באותו אבר כלל, ומזה יביט תמונת ה' בכל רגע ורגע ומקום שויתי ה' לנגדי תמיד (תהלים מז ח), ומתמת זה יפל עליו גדל אימה ופחד ויראה ובושה והכנעה לפני הבורא עולם ב"ה, יהי רצון שנוכה לבחינת יראה כזו, וכשהוא מקבל עליו על מלכות שמים בגדל אימה ופחד ויראה כנ"ל אז בא לבחינת בטול במציאות לגמרי, רק אז הבורא ברוך הוא משפיע עליו רב רחמי וחסדיו ממקור החסד ורחמים ונותן לו חיות בבחינת ואמתה מתה את כלם (נחמ"ט טו) שייכל להיות בבחינת קיום בעולם הזה, ומי יתן ונוכה לטעם מבחינת יראה כזו ונוכל לקבל השפעת חסד ורחמים ממקור הרחמים, מ"ב מכילין דרחמי ששם אל הוא מקור לכל המדות כמ"ש כמה פעמים (פ' בראשית ע"ה) ויברא אלהים את התנינים). והנה שם אדני מרמו על בחינת קבלת על מלכות שמים בשלמות, ויש בשם הזה י"ב אותיות במלוואה, מרמו על י"ב שבטים כשהם מקבלים

מעלת תפלת ותיקין וסדרה (53) – גן החמה ותפלה בצבור – מה עדיף ?

יום ויום החיוב עליו לקיים את המצוה כתיקונה. ועוד תמה הגר"ש על ראיית הביאור הלכה מהמשנה בברכות. לאור דבריו כתב הגר"ש: "ולפי זה אין ראייה ממשנה דברכות, דלפי מה שכתב הרשב"א הרי מיירי שאחר כך הוא חוזר וקורא קריאת שמע עם ברכותיה, ויש לומר שמתפלל בעשרה, ולפי זה אין לנו להעדיף להתפלל (עם הנץ החמה) ביחיד, שהרי בנוגע לקריאת שמע בזמנו, הרי בידו לקיים בקריאת שמע גרידא, ואחר כך יתפלל בציבור, וזה וזה עלתה בידו". בשו"ת יביע אומר הביא את דברי הביאור הלכה, וכתב: "ולכאורה לפי מה שכתב בשו"ת בנין עולם (האו"ח סי' ד) דתפילת צבור שהיא מדינא עדיפא מלקרות ק"ש ולהתפלל כותיקין, שזהו רק ממידת חסידות בעלמא. יוצא אפוא, שאדרבה, יותר נכון להתפלל בצבור מתפלה ביחיד בהנץ החמה, ומתני' במקום שאין מנין כלל מיירי. ומיהו יש לומר שמכיון שיש הרבה חסידות בישראל שמתפללים בהנץ החמה, גם כשמתפלל ביחיד בעת ההיא הו"ל בשעה שהצבור מתפללים, וכמו שכתב המשנה ברורה (בסי' צ"ט ס"ק לא) – התפלה כותיקין – חיוב מהלכות קריאת שמע או מדיני התפלה – לעיל (אות א) הובאה מחלוקת הראשונים לענין מה הסמיכו את הפסוק "וראוך עם שמש" – תפילה או קריאת שמע. בספר שבט הלוי חקר מהו גדרה של המצוה להתפלל עם הנץ החמה: "אם המצוה היא על קריאת שמע, שיקראוה סמוך להנץ החמה, אלא שממילא צריכים להתפלל מיד אחר הנץ בשביל סמיכת גאולה לתפילה. או שעיקר המצוה היא על התפילה, שהתחלתה תהיה מיד אחר הנץ, וממילא צריכים לקרות קריאת שמע סמוך להנץ, בשביל אותו טעם של סמיכת גאולה לתפילה". חקירה זו מובאת בסגנון דומה גם בילקוט יוסף ואף הוא תלאה במחלוקת

גן החמה ותפלה בצבור – מה עדיף? בשאלה זו דנו הפוסקים, ומצאנו דעות שונות בזה: בספר מעשה רב מובא בשם הגר"א: "להתפלל שהרית כותיקין, ובלבד עם מנין עשרה דווקא". משמע שלעולם יש להקפיד להתפלל ותיקין בציבור, ואין העדפה לתפילה זו על תפילה בציבור. רבי שלמה קלוגר כתב בשו"ת האלף לך שלמה "הן אמת אם לא היו עוברים זמן קריאת שמע והברכות והיו מתפללים בזמנם, רק שאחד היה רוצה לעשות כותיקין להתפלל עם דמדומי חמה, בזה ודאי אסור לעשות כן ולהתפלל ביחידות, ובהו תפילה בצבור עדיף. הביאור הלכה הכריע: "דע הדוהירים לקרות כותיקין, מותר לקרות ולהתפלל ביחיד אם אין להם מנין". והוכחתו מדברי המשנה בברכות כדון בעל קרי שירד למבול דאפילו אם אין לו תפילין בעת ההיא גם כן, אפילו הכי יזהר לקרותה בזמנה סמוך להנץ. ומשנה זו איירי כותיקין, כדמסקינן בגמרא שם" ואמנם כשנדייק בדבריו נראה כי לדעתו העדפת התפילה עם הנץ החמה ביחידות על פני תפילה בציבור שלא בזמן הנץ החמה היא רק למי שזיהר"ה להתפלל ותיקין, דהיינו נוהג כך בקביעות. בשו"ת רבבות אפרים הביא את דבריו של רבי יצחק בלור, רבה של פטרבורג, בשו"ת פרי יצחק "אם הציבור מקדימים להתפלל קודם הנץ, ואם לא יתפלל בציבור גם כן לא יוכל לכוון להתפלל עם שמש חמה, לפי זה בודאי דיותר טוב להתפלל בציבור קודם הנץ מלהתפלל אחר כך ביחידות". ודייק הרבבות אפרים: "משמע לכאורה מדבריו, דאם יכול לכוון עם שמש ממש, דיתפלל ביחידות". הגר"ש אלישיב הביא את דברי הביאור הלכה, וכתב: "ולא מסתבר לעניות דעתי לחלק בדיון זה בין גברא לגברא. כלומר, בין אם הוא רגיל וזהיר להתפלל עם הנץ החמה בכל יום או לא, שהרי בכל

הראשונים הנ"ל. וכתב שם כי "מדברי רש"י מבוואר, דמעלת הותיקין הוא מדין קריאת שמע, לקבל עול מלכות שמים עם הנץ החמה וכן משמע מדברי הרמב"ם שכתב דין זה בהלכות קריאת שמע, ולא זכר כן בהלכות תפילה. אך לדעת תוספות (ברכות מ, ב ד"ה לקריאת שמע) מעלת התפילה בנץ היא משום דין סמיכות גאולה לתפילה ולהתפלל עם הנץ. וכן דייק מלשון השולחן ערוך שעיקר ותיקין הוא מפני התפילה, וצריך לסמוך גאולה לתפילה ולהתפלל בהנץ החמה". על פי חקירה זו כתב בשבט הלוי: "אם ותיקין הוא מצוה בקריאת שמע, יש מקום לומר שהיא עדיפה יותר מתפילה בציבור,

שכן קריאת שמע מצוה מהתורה ותפילה מדרבנן. אך אם מצות ותיקין על התפילה נאמרה, תפילה בציבור עדיף, שכן ותיקין אינו אלא הידור מצוה ולא חיוב גמור, ואילו תפילה בציבור הוא דין ממש. ומכיון שרוב הראשונים סוברים כצד השני, הרי שתפילה בציבור דוחה מצות ותיקין". אולם בילקוט יוסף (שם) כתב לאחר שהביא את דברי הראשונים הנ"ל: "וצריך לומר דיש בותיקין ב' מעלות, גם משום קריאת שמע וגם משום תפילה". ולפי זה, לכאורה לא ניתן להכריע מחקירה זו מה עדיף – תפילה עם נץ החמה ביחיד או תפילה בציבור שלא בהנץ החמה.

מעלת למיד הוזהר (סדרה 55) – סוד ביצד ידעו יהושע ופלב שהם ראויים להכנס לארץ?

ליה, ואזכרף על ידיהו. הלא הוא דכתיב וישאורו במוט בשנים. בשנים באינו שנים יחידן. וזורה מאי קא בעאן. אלא אשכול הזה תלויא ביה, ובעוד דהיה מתתקבץ פאתריה, אקרי וזורה. לכתב קרייה מוט, דכתיב וישאורו במוט. ההוא דאשתמודע. ההוא דכרתו. בגלל זה אל חירא, פי לחמו הס. הס בעתה מוזמנים מוזנות בכל יום לכל אוקס שמשפדלים פחורה, כמו שפחמך (מלכים א יז) ואת הערבים ליתיה לכלפלה, וכתוב (ס) והערבים מביאים לו לחם וצב. סר לנס מעליהם. מהו לנס? זה חקף הדיו הקשה. מה העטם סרי משום שה' חתנו אל חירא. הכל זו בגלל החורה. חשבי חלה אוקס שמשפדלים פחורה לשמה, שחרי מתקשרים פקודו—פרוד—הוא ממש, ונקראים חמים ורעים. זהו שכתוב (ההלים כב) למען אחי ורעי אלכה נא שפוט פד. וביאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, פרתו אוחו אשכול, פלו לתימו, לא יכלו. פלו לחתו, לא יכלו. פלו פלג ויהושע וקחוחו והעלוהו, ועלה על ידס. זהו שכתוב וישאורו במוט בשנים. בשנים, פחורה שנים יחידים. וזורה מה לזו חלה אשכול היה חלו פה, ובעוד שהיה מחזק במקומו, נקרא וזורה. חסר פד חקרא מוט, שכתוב וישאורו במוט, אוחו הנודע, אוחו שכתוב מאן ידעו יהושע ופלב, דאינו אתחווין למיעל לארעא, ולמחוי לון בה חלק ואחכנא. עד דהו אתנין אמלכו עליהו בלהו, קאים קלב באיבא, אמר איבא איבא, אי בגינה און מתבטלין, פה און בחולקה. מיד קליל גרמיה. ויהו לון, מלכו ידעו ויהושע ופלב הם ראויים להכנס לארץ ולהיות להם פה חלק ונחלה. עד שפלו, נמלכו עליהם פלס. עמד פלב בפניו, אמר: פרי פרי, אם פלגך חנו נהגים, מה חנו פלגך? מיד עשה עמנו חל ונחו להם.

דרך ארץ קדמה לתורה (א) – מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים

ממעשינו גם בתם לב וללא פגנת הזק, אך בפעל הנזק כבר נגזר ולמה לנו להגיע למצב עגום שבו? שחרי זה רק הולך ומחמיר ומסתבף. ואני תקוה שבוכות מאמציינו להגברת המודעות נזכה לבחינת "שלא יאדע דבר תקלה על דיו" ולמדת אהבה והתחשבות בזולת ואהבת ישראל בפרט. ונפתח בעזרת ה' בזהירות שלא לצער את הווילת. מעשה ברבי עקיבא איגור, אשר כבר בהיותו נער, נודע שמו לשם ולתהלה בלמדנותו ושקדנותו בתורה. בגיל 14 כבר בא בבית הארוסין עם בתו של עשיר אחד, שחשק בו לחתן בגלל למדנותו הגדולה. בתקופת הארוסין הומינו העשיר לעירו, להתפאר בו בפני לומדי המקום. מיד כשהגיע, הקיפוהו בקשיות מסבכות – לעמד על ידיעותיו ולמדנותו, אך רבי עקיבא איגור – כאלם לא יפתח פיו. השתאו הלומדים: "היה החתן המהלל שכה שבחוהו?!" התאכזבו החומן העשיר וכבר השיב לנתק את הקשר! אך החתן בקש להמתין עוד יומים. עברו יומים, ואז נכנס רבי עקיבא איגור לבית המדרש ופצח את כל הקשיות, ובלם נדחמו מאונותו, בקיאותו ודריפותו. "אך מדוע המתנת יומים?!" התפלא החותן. השיב החתן: בימים הקודמים היה פה חתן אחר מכשר מאוד שרצה חתנו להתפאר בו, והוא אכן זכה להערכה רבה. אך אם אני הייתי עונה, הייתי מאפיל על גאונותו ועל ההתפעלות ממנו, והיה נגזר צער לחתן ולחזותו גם יחד. לכן העדפתי לשים עצמי בעם הארץ, עד שהחתן יצא מהעיר. עוד מספרים על רבי מנחם מענדל נכדו של רבנו זלמן בעל המניא, שהיה לומד בבית סבו. בה שקוע היה בלמוד התורה, עד שפאשר פרץ בנו התינוק בכבי גדול, הוא לא שמע אותו כלל, והמשיך בלמודו אבל הפא. שהיה בקומה העליונה, שמע את קול הכבי, ורד, לקח את התינוק ביוזעו ותרגיע אותו. לפתע הבחין בכך הנכד, והתנצל בפני סבו באמרו שהיה שקוע בלמוד, ולא שמע את קול הכבי. אמר לו הפא: ידעתי בני ידעתי, אולם – וכי אתה חושב שאני הייתי שקוע בלמוד פחות ממך?! אך דע לך פלל: בכל מצב שלא תהיה – כשיהודי בוכה, כשיהודי בצרה, אי אפשר שלא לשמע, אי אפשר שלא להתרחם. עוד מעשה נוסף: במוסד למודים, שעבדה שם טבחית אלמנה, והרשו לה לקחת לביתה מהמאכלים הנשארים. יום אחד, בעת ארוחת הערבים, בקש אחד הבחורים קציצה נוספת. אמרה לו הטבחית: אין, הכל נגמר. ענה לה הבחור בעזות פנים: "אחיה... את רוצה שישארו לך קציצות לבית?" נפגעה הטבחית מאוד, ונשבעה לאונוי כלם שלא תקח עוד אפלו פרור אחד לבית. הבחור עשה

(רף קיס ע"ב) (במרבר י"ד) אך פני אל תמרודו, בעי הלא יקרדון באורייתא, דאורייתא לא בעי עורתא, ולא מאני דכספא ודקבא. ואתם אל תיראו את עם הארץ, דהא גופא תבירא, אי ישתדל באורייתא, ישפח אקוואתא בכלא. הלא הוא דכתיב, (משלי ג) רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך. וכתיב (משלי ד) ולכל בשרו מרפא. וכל אינון כמקדני, אינון מכרזאן ואמרי, פנו אתר לפלגניא עבדא דמלכא. אך פה' אל תמרדו, לרדי שלא תמרדו פחורה, שהורה לא לריקה עשר ולא פלי כסף וזהב. ואפס אל חירא את עם הארץ, שחרי גוף פכור, אם ישפדל פחורה, ומלא רפואה פכל. והו שכתוב (משלי ג) רפאות פהי לשרף ושקוי לטעמותיך. וכתוב (ס) וכלל פשרו מרפא. וכל אוקס מתקנים מכרזים ואומרים: פנו מקוס לפלוני עבד הפלגו בגין פד אל תיראו, פי לחמו הם, אינון בגרמיהו מומנן מווי בכל יומא לאינו דמשתדלי באורייתא. במה דאת אמר (מלכים א יז) ואת העורבים צייתי לכלכלך. וכתיב (מלכים א יז) והעורבים מביאים לו לחם ובשר. סר צלם מעליהם. מאן צלם. דא תוקפא דדינא קשיא. מאי טעמא אעדי. משום דין אתנו אל תיראום. פלא אעדיאו בגין אורייתא. ופאה חולקהו דאינו דמשתדלי באורייתא לשמה, דהא מתבטרי בקודשא פריך הוא ממש. ואקרין אחים ורעים. הלא הוא דכתיב, (תהלים כב) למען אחי ורעי אדרבה נא שלום פד. (במרבר י"ג) ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, פרתו ההוא אשכול, אתו לסלקא ליה לא יכילו. אתו לנטלא ליה, לא יכילו. אתו פלב ויהושע, נמלו ליה, וסליקו

הבחירה ביד האדם. וכבר ידוע מ"ש הרמב"ם ז"ל בזה ומה שהשיג הראב"ד ז"ל וכדברי הרמב"ם מפרש בזה ובהאר"י ז"ל ז"ל שיש מקום שאין בחירה והיינו בחדת עתי"ק למעלה מתפיסת אדם ושכלנו והוא נעלם מכל רעיון. וע"ז נאמר והאמין בה' שיוכל להיות ידעיה שיהיו בכוכבי השמים אף על פי שיש בחירה, והוא נקרא מהימנותא שלמתא דתליא בהני תלת כנ"ל. ועל זה נאמר ויחשבה לו צדקה שאמונה זו חשבה לו לצדקה וכן נדרש (שמות רבה פ' כ"ג) תשורו מראש אמונה בשביל אמונה שהאמין אברהם להקב"ה וכו' ישראל לומר שירה וכו'. ונקרא זאת ראש אמונה היינו מהימנותא דלעלא כאמור. וכן גם בישראל כתיב ויאמינו בה' ואיתא (שם) בזכות האמונה שרתה עליהם שכניה ואמרו שירה והיינו שהאמינו שאף שהיו אז בכלל הקטרוג הללו וע"ז והללו כו' מכל מקום היה יכלת ביד הקב"ה להעלותם למדרגה שראתה שפחה על הים מה שלא ראו נביאים. מה שלא ראה יחזקאל כמ"ש בזה הקדוש דקריעת ים סוף בעתיקא תליא. אבל למרגלים היה חסר האמונה זו שלא הבינו איך אפשר שיכנסו לארץ ישראל מאחר שהרגישו בעצמם שאף הם אינם ראויים לרשת בצדקתם. רק יהושע וכלב עמדו בנסיון והאמינו בזה שבאמת כתיב וארון ברית ה' נסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה שהשי"ת רצה על ידי בת התורה שהוא ארון ברית ה' לברר אותם

נגד ג' קליפות הקנאה והתאוה והקבוד לתור להם מנוחה שיכנסו לארץ ישראל שנקרא גם כן מנוחה ושיתבררו בשלמות (וכמו שנת' לעיל פ' בהעלתך). ועל זה אמרו יהושע וכלב אס"חפ"ץ בנ"ה ה' קב"ה לא בעי מינן אלא לבא וכמו"ש בזה הקדוש (ק"ס א') והיינו שהשי"ת יכול להכניס ללב כל הקדושות כדי לתור להם מנוחה כמו שהיה בקריעת ים סוף שראתה שפחה על הים וכו' אף שהיה קטרוג עליהם מקדם. והמרגלים שהיה חסר להם אמונה שלמה זו לכן כיון שהרגישו בעצמם שהם אינם ראויים לרשת בצדקתם אם שהם ראשים הבינו שהם"ת ישראל בודאי אינם ראויים. ואם יכלו לכנוס והחסרון הוא רק מהם אז בודאי ימנה משה רבינו ע"ה רישין אחרנין שלא יהיו ראשים לכן השיבו תשובה זו. ובאמת אחר שקלקלו אז אף אחר מ' שנה אמר להם משה לא בצדקתך וגו' כי ברשעת הגויים וגו' ולמען הקים וגו' והיינו בזכות האבות וזכר להם או כל הקלקולים ובתבערה ובמסה וגו' ובשלוח וגו' והיינו שלא תקנו הג' קל"ה הנ"ל. ושבת הוא בת מתעטרא באבהו וזוכה אז הישראל לקדושת הג' אבות שהם כנגד ג' קליפות הנ"ל כדברינו כ"פ ויכול לזכות למנוחה לתור להם מנוחה ואלמלא משמרינן ישראל וכו' מיד ננאלין אך העולם נידון אחר רובו. ורק כל נפש בפרט כשהוא משמר שבת כהלכתו הוא בפרט ננאל מכל וכל. מלקט

מאוצרות התפטרות – יהלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיוחד בשבילי – מי הם המרגלים ?

מגדמיהו פלום ולמה ירחיב שמו וז"כ נפסק מחיאת הבורא ברוך הוא אף שהוא חי. מכל מקום חי החיים שהא בורא ברוך הוא וברוך שמו לינו שוכן בתוכו וזכו (ברכות יח ג') לשנים בחייהם קרויים מתים ר"ל בחייהם לבד שאין להם חי החיים שהא השי"ת ז"ה ולינו מקבל מהשפע שיוצא מנוהר העליון ומההקדשה ראשים שהא הקדוש שאין ר"ל פי שונה הלכות (זהר פ' בראשית) אשר גם הנהגה ויש הנהגה השני גיחון פפרגא רש"י מלשון יגח לשון תלמידי חכמים המנגחים זה את זה בהלכה ויש הנהגה השלישי חקקל חד קל (ברכות נט א') ונהר הדביעי הוא פרת שמימי פדים ורבים (שם) הוא הדעת שצד לכלל יורה ונהגה אומץ זה צד לכלל מעשה. עקר פולדוהיהם של לדיקים מעשים טובים. והנה יש נר"י שיערי ביה"ט יכול העולם להשיג חוזי מלאכה והגשמה קדם צורה לעולם הזה מברכין אותה יא יושעיה מעלת מרגלים (סוטה לד ג') ועל פן נקרא הגשמה יהושע ומרגלים הם עינא ולבא תרי ססוארי מלשון מרגלים. וזהו וישלח הקב"ה יהושע את הגשמה ציו נר"י יציון את הגו"ן שיערי ביה"ט. מן השמים ר"ל מן הפורה שנקצתו שייטין אורות ויקבל מן האור ששפיע מן העדן העליון. שנים מרגלים ר"ל שחזרו המרגלים ההם עינא ולבא לטוב פי פטור הם גם כן עקר שגים אותם לחנשים מלשון חשיבות חקש לאמר ר"ל חקש הפורה שילמד הוא שיקבל לאמר האמריה שיוצא מן העולם העליון פאמר לעיל. לנו וז"ה את הארץ ואת יריחו מלשון ויריחו ויריחו"ת (ישעיה יא ג') שיעריד מיריחו. ולכו ויצאו בית אשה זונה ר"ל בהפוך שנתעצבו בסתכל אחרת הנהגה אשה זונה. וגשמה רחב ועל ידי הפורה נעשה שמה רחב ר"ל עקר פנתים לינו ולכך להרחיב שמים וגשמה של הפורה רחב ונולדת וישגבו שמה ר"ל פי זה שיינו עובד את השי"ת נקרא שיעריה כמ"ס (מס"א ו' ט) עד מתי עלל תפסב וגו'. מאור עינים. לקוטים ס"ז

מנחת יצחק – פיצד נצל כלב בן יפנה מעצת המרגלים ?

מרגלים אבל במקומו נתחלק שבטו של יוסף לשנים, מנשה, ואפרים. ואמנם במרגל של מנשה, נתעבר נשמת יוסף, ולכן כתיב: "למטה יוסף למטה מנשה", עם היות שכלל מקום אפרים קדם למנשה, ועכ"ז יחס ליוסף עם מנשה, להורות מה שאמרנו. נשאר יהושע מרגל שבט אפרים, בלי עבור נשמת שום שבט, ולכן נתיירא משה לשלחו, פן יחטא. ואז, ונקרא משה להושע בן נון יהושע, כמ"ס ז"ל שנתפלל עליו, "היה יושעך מעצת מרגלים". וכוד קריאת שם זה החדש הוא, כי המשיח עליו נשמת לוי בן יעקב, שלא היה שום מרגל משבטו בנזכר, וזה היה ע"י משה שהוא משבט לוי, ואילו היה ראוי ללכת בשליחות זה, מרגל של שבט לוי, ושלה במקומו את יהושע תלמידו תמורתו, החשוב כמו בן שלו ממש פנודע, ונשמת לוי, שהייתה צריכה להתעבר במשה נתעברה אז ביהושע: ובהו יתפארו שני הכתובים, כי תחלה אמר שלח לך בלשון יחיד, ואח"כ אמר בלשון רבים, למטה אבותיו תשלחו, עוד מלת לך, שהיא מותרת. אבל רמז בזה אל הנזכר, כי תחלה הזכיר ענין השליח הגדול מכלם, והוא משבט לוי, שהוא משה ואמר לו שלח לך. בלומר, בין שאניך הולך, א"כ שלח לך במקומך ותמורתך איש אהר. וכנגד שאר השבטים, אמר למטה אבותיו תשלחו לשון רבים ואז שלח ליהושע במקומו, והמשיח בו נשמת לוי בנזכר. והנה בלכתם לתור את הארץ, לקחו עצה רעה בעצמם, להוציא דבה על הארץ, ולכך נסתלקו מהם נשמות של השבטים המתעברות מהם כנ"ל. פנודע, כי הגשמה המתחברת בגלגול, עם האדם, אינה מסתלקת משם עד יום המיתה. אבל הנכנסת בבוד ואומרת

ואשלח יהושע מן השטים שנים חנשים מרגלים חקש לאמר וגו' (יהושע ג, א) הנה יש צדקם שכל והוא נה' חכמה והוא פשומד ומצין הדבר ששכלו פשוט צלי שום קושיא וזכ"כ פשמתחיל להבין צחינת ביה אפי נולדו לו ספיקות וקשיות מחמת הבינה שה נקרא הבנה וזכ"כ פשמתחיל לחרז הקשיות אזי לרד לטרה בטרחה ויורה כדי שיעמד על הדעת. פי יש צדקם של צחינות שכל הנקרא חכמה ובינה ודעת ואחר זה פשצא לכלל דעת אזי נחלק הדעת לשני צחינות: אהבה ויראה. אך לפנה לא יעמד האדם על הדעת חקף פשמתחיל ללמד ישיג כל מה שיש בזה השגתו להשיג אחר זה פפי מדרגת נשמתו? אך הוא מפני פגמו צחיותו וינשמתו אזי הספיקות והקשיות הם הדינים שלו שפכדו מפגמו וקשמתחיל להטעור על זה שאינו יודע ויש אל ה' אזי צד לו הדעת וצד אל היראה ונהגה וכפי פגמו בן הוא הקשיות שלו חס פגמו גדול אזי הקשיות גם בן גדולים פי לפעמים עשה העברה בתחבולות ובמקרה גדולה בן הקושיא והנה המלאכה גדולה וז"כ הוא חסרון לו מה שמתקשה קושיא גדולה יותר. ויש חנשים טוטים שמתפארים בזה שמתקשים קושיא גדולה ועלומה שאין לה שום פרוק לפי הנקרא ארצה הוא גנותם פאמר. ואם אח"כ פשצא אל הדעת היה אוחז ביראה ונהגה היה צד על ידי הלמוד אל עבודת הבורא יתקדף אך הוא מרחיב שמו בזה וואמר שהא הקשה קושיא גדולה וזכרה ויש לו גדלות בזה ח"ו וצחמת אין זה מלוד פי חס כמ"ס (בראשית ט, ו) ונהר יולא מעדן ר"ל מפענוג העליון להשקות את הג"ן סדרים דלוייתא וזאתו הנהר הוא משפיע שכל וספע פורה שישאבו הלומדים אותה והוא לינו רק שומע מהשכל העליון פי פשמתחיל ללמד מרגיש בעלמו פשצא לו השכל פמוחו שציון את הדבר פלומד. וזהו שאמר הנביא (ישעיה מז, יח) החקשים שמעו חקש מלשון חקש והמסגר הלומדים אינם רק

מנחת יצחק – פיצד נצל כלב בן יפנה מעצת המרגלים ?

ענין המרגלים, וסבת שלוחם על פי הסוד דברים נפלאים הסבת ושמע. כתב בשער הפסוקים בפרשת שלח לך סימן י"ג: שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען: ענין המרגלים, וסבת שלוחם, נתבאר היטב, בפרשת שמות, בפסוק ויקם מלך חדש על מצרים, וע"ש. והנה ר"ל אמרו בפסוק ויאמר אליהם יוסף מרגלים אתם, שרמו להם, שהם יהיו מרגלים את ארץ ישראל. אבל יהושע נשיא אפרים בן יוסף עצמו, לא יהיה מרגל. וע"י הקדמה זו, יתבאר היטב ענין פרשה זו במה שיעיר בתחלה שני אהר שיש כאן, מפרשת במדבר סיני, כי שם כתיב אשי אלפי ישראל הם. ובאן הוסיף בני, באמרו כלם אנשים ראשי בני ישראל המה. והענין, הוא, כי הנה בראותו יתברך שהיו מרגלים אלו עתידים לחטא, ומרעה היה ברצונו לשלחם. לכן בחר הרע בעומו, לתקן קצתו. ולכן נזר הוא יתברך, שיששמות השבטים עצמם, אחי יוסף, הנקראים בני ישראל ממש, יתעברו בסוד העבור באלו המרגלים, כדי שיעזרום קצת, ולא יחטאו לנמרי. ועכ"ז לא הועיל להם, וכמו שנתבאר בפסוק וילכו ויבאו אל משה וגו'. וז"ש, כלם אנשים ראשי בני ישראל המה, הם עצמם השבטים, הנקראים ראשי של בני ישראל ממש. גם זהו מ"ש, אשר אני נותן לבני ישראל בלשון הווה, נותן, בלומר, כי אלו האנשים אשר תשלח עתה לתור את הארץ, היא אותה אשר אני נותנה עתה לבני ישראל, הם השבטים, הנקראים בני ישראל, ההולכים שמה בנזכר, וע"י הליכה זו אני נותנה להם אם יזכו: והנה היא ששבטים, נתעברו בהם בימי המרגלים, אבל שבט לוי, שלא היה לו נחלה בארץ, לא הצטרף לשלח

אם אתם רוצים להשיג את המיטות והכריות האלה, לחצו על הקישור הזה

עבור, מסתלקת ממנו, כאשר האדם הומא ואומרת (במדבר ט"ז) "סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה". ולא די זה, אלא אפילו נשמת האדם עצמו, מסתלקת בעת שחוטא, בסוד הרשעים בחייהם קרויים מתים, ולכן נסתלקו מהם: וז"ל וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן, וכבר ואמר וישונו מתור הארץ, אם בן איד חוזר להזכיר ההליכה, אחר שישבו? והנ"ל: "ויבאו אל משה", אבל הענין הוא, כי וילכו חוזר אל הסתלקות הנשמות ההם. ומלת "ויבאו", חוזר אל המרגלים עצמם, כי כשבו אל משה, כבר נסתלקו מהם עבור הנשמות ההם. אמנם יהושע וכלב, "היו" מן האנשים ההם. והנה מלת "היו" אינה מתיישבת, והענין הוא, כי אלו השנים לא נסתלקו מהם העבורים שלהם, שהם, יהודה וכלב, ולוי ביהושע. והנה בהם חיות נוסף בעת ההיא, וז"ל היו, ולא אמר נשארתי חיים. אבל השאר מתו תוך בביאתם אל משה, בהסתלקות העבורים מהם, בסוד הרשעים בחייהם קרויים מתים: ובה יתרון אומרו, מן האנשים ההם, שהם דברים קטרים. אבל רמז אל הנזכר, כי אלו נסתלקו עבוריהם, ואלו נשארו בהם, וחיו ממש: גם זהו ענין אומרו, "פי", כי שאר המרגלים, היתה רוח אחרת של השבטים מתעברים בהם. אבל לא מלאו אחריו, ונסתלקו. אבל זה, מתחילה היתה רוח אחרת של עבור יהודה עמו, ולא חטא, ולכן וימלא אחריו, והשלים באחרונה ככראשונה ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו: והטעם לאלו השנים היה, כי ליהושע הועילה תפילת משה, וקריאתו שם היה בקבע, לא ינתק ממנו. ולכלב הועילה תפילה, שגשמתם על קברי האבות בהברון, ולא חטא במחשבה

נתבאר ענין גלגול כלב בן יפנה, בפרשת חיי שרה, בפסוק בא ברוך ה', שהוא גלגול אליעזר עבד אברהם, שנקרא ברוך ויצא מכלל ארור. ונלע"ד חיים, כי ז"ל ועבדי כלב, כי תחלה היה עבד כנעני ארור, ועתה הוא עבדי ברוך: עוד נוכל לפרש בדרך פשט, ענין ויקרא משה להושע בן נון. כי סבת תפלתו עליו ברוקא הוא, לפי שהם היו יודעים נבואת אלדד ומידר, שהוא משה מת, ויהושע מכנים לארץ, ויחשבו המרגלים, כי יבלבל עצמם, ויסתר דבריהם בפני משה וישראל, לתועלתו, להכניסם לארץ. ואולי יתעצו בהליכתם להרגו, ולכן התפלל משה עליו, זה יושיעך מעצת מרגלים, כלומר שלא יתעצו להרגו. בזה יובן הפסוק באמרו: ויהם כלב את העם, ולא הזכר יהושע כלל, לפי שהיו אומרים לו לתועלתך אתה מכון, משא"כ בכלב: אמר שמואל, הואיל נפק מפומיה דרב זלחה, נוכל לומר שאפשר לדון את המרגלים לכף זכות, למה שהוציאו דבה על הארץ, כדי שלא יכנסו וישראל לתוכה. להיות ששמעו נבואת אלדד ומידר, משה מת יהושע מכנים, לכן מוב להרג את יהושע, ונס להרגם שלא יכנסו וישראל לארץ, וישאר משה חי וקיים, לכן אמר משה, "יה יושיעך מעצת מרגלים". או זיל לאידך ניסא, שפא יאמר האומר בפעל נמר ובפעל שלח משה את יהושע עם המרגלים, כי גלוי לפניו נבואה היה, כי עתידים כלם למות, ולכן מקנאתו בו ממה שנתנבאו אלדד ומידר, משה מת ויהושע מכנים, לכן שלחו כדי שימות עם המרגלים במצפה, ויד לא תהיה בו, לכן הקדים להתפלל עליו, מה שלא עשה בן עם וזלחתו, ואמר יה יושיעך מעצת מרגלים, ותלך לשלום ותחור לשלום:

מלאט

מנחת יצחק

לחמניות שלמות – פלפלין מפלפלין

בה שמן ושאריות בשך, מה שאין בן במקרה דין, שהלחמניות היו בתוך קערות נקיות על גבי השלחן, שאין לחוש שפא נתבשרו. ואלו שמעו חור וטעו, שכל חלוק זה שך אולי בריחה, שידע מה שעשה, אבל היות וכאן מדבר בסועדים רבים, שלא נתן לדעת היאף הם לקחו את הלחמניות, שיתבן מאור ואחד הסועדים הושיט את ידו המלכלכת בשמן למל לחמניה, ובאותה עשה, ידו השמנית נגע בהלחמניות אחרות, או שאחד נטל לחמניה אחרת, ואחר כך נמלך ונטל לחמניה אחרת, כך שיעדו יש מקום לומר שלחמניות אלו אסורות באכילה עם חלב. השאלה היא **הצדק** עם מי? התשובה כמ"ד בפרשת קורח.

מלאט

מנחת יצחק

חברים מקשיבים לקולך ב' – עדי חתימה פרתית או עדי מסירה פרתית?

שמצרחה נתגלגלו בעשרה הרוני מלכות וקבלו ענין על שגמרו ליוסף אבדת עשרה טפין דאודרקו למנא ע"כ כאשר ספר ריב"ז רבו של ר' אליעזר שבהו הנה שבהו בו"ר סיד שאינו מאבד טיפה כמ"ש במקומו בעזה"י והנה ר' אליעזר גלגול ראובן שפתח בתשובה תחלה כמשאחז"ל אמר הקב"ה לראובן אתה פתחת בתשובה תחלה תיך שכן בגד עומד ופותח בתשובה תחלה ומנו יהושע וכו' נתבאר לעיל בדרושי התשובה והנה ר' אליעזר גלגולו של ראובן הבע"ל תשובה הנה לו יאתה לפסק הדין והחלכה של זמני ועתומי התשובה כאשר יתבאר א"ת: והנה ג' זמנים להפסקות הדין כמ"ד של מעלה היינו ברא"ש השג"ה יכתבו"ן וכיום צו"ם כפ"ר יחתמו"ן ובהושענא רב"ה גמר החתימת מסירת הפתקין כמ"ש בזהר א"כ הוא קעין ב"ד של משה אשר נעשה ענינם בפתיכה וחתומה ומסירה (מה רבו מעשיך י"י בלם בחכמה עשית חכ"ם ר"ת חתימה פתיב מסירה) והנה אלו הג' זמנים אשר קבעו הש"י לפתיכה חתימה מסירה לפתח פתח לשבים הלא תמה לדעתו נגד הג' מוחין אשר האדם חוטא על דין כי אין אדם חוטא אא"כ נכנס בו רוח שטות שלא שמר שכלו בחכמתו ובינתו ודעתו הלא תמה תלת חללי גולגולתא אשר הן פתח פתחנו מזה כמ"א: והנה כבר כתבנו כמ"א על הא דקאמרי רבנן בשלשת ימי הגבלה אשר משה הוסיף יום אחד מדעתו כי הש"י אמר וקדשתם היום ומחר ומשה אמר היו נכנים לשלשת ימים ואמרו בנקרא מאי דרש ואמרו דרש וקדשתם היום ומחר מה מחר לילו עמו אף היום לילו עמו והקשו בתוספות א"כ הקש הוא ונתן לדרש והאיך אמרו הוסיף מדעתו וכתבנו מזה בדרושי חג השבועות דהנה יש להתבונן איזה טעם למה לא אמר הש"י בפרוש שלשה ימים? אף הוא לדעתו דקבלת התורה היתה צריכה להיות בחכמה ובינה ודעת. וידוע דבחינת הדעת אינו בלי כפ"ע רק הוא נמשך הן ח"ו"ב להשפיע בתוך המדות (והדברים ארפין לא עת האסף פה יען בדברינו בדרושי חג השבועות) והדעת שיה משה נשמתו מן סוד הדעת אשר ידעו י"י וכו' ע"כ בחינת הדעת (הנמשך מן חו"ב) צריך הוא להמשיך לישראל ע"כ אמר הש"י בו בלשון (לא בפרוש) וקדשתם היום ומחר (נגד בחינת חו"ב) ומשה סוד הדעת המציא מזה יום שלישי הוא

נגד

נגד בחינת הדעת וז"ש משה הוסיף יום א' מדעתו והבין: יוצא לנו מה שהתורה ומצוותיה נתנו בחכמה ובינה ודעת, וביחנת חכמה ובינה שנתים זו שמענו בפירוש מפי הגבורה וביחנה השלישית בחינת הדעת נתוסף ע"י משה שהמציא זה מדברי הש"י כי משה ה"ס הדעת כנ"ל והנה בשיעבר האדם ח"ו על דברי תורה נתן מאתו יתברך ג' זמנים לשיבין בתיבה חתימה מסירה נגד חכמה בינה ודעת: והנה ידוע דמרה מתחילין ימי הי"ן לשפט תבל בצדק ובמישרים מישרים הם מנצפך בנדוע (דינים ה' גבורות) בנימי פ"ר וכשתתקלקל לה' חלקים שונים כא' מהממשה גבורות בנימי ג"ו ה"ס ג"ו ה"פ המזכרים בפסוק ויהי נעם המצדף לשיר של פניעים והם ויהי נעם י"י אלקיניו עלינו ומעשה דינינו כוננה עלינו ומעשה דינינו והמתקתו ע"י שגממשה הא' לכ"א מהניו ונעשה ז"ג בנימי א"ל הוי"ה שם החסיד והרחמיים בסוד הכתוב א"ל הוי"ו ויאר לנו נמצא נתנה מן פ"ר פרה נמצא פרה ה"ס המתקת הדינים (ע"כ מספרת טמאים) והנה לפ"ו תבונן כשעלה משה למרום שמע קולו של הקב"ה שאמר בשם ר' אליעזר (נגלול ראוב"ן הפעל תשובה תחלה) פרה הנה הוא רק בת שתיים היינו ב' פעמים בזמן הכתיבה ברה ובחתימה ביה"כ ווא"כ אם יביא כל אילי נביות וכו' והש"י השמע זה למשה סוד הדעת כדי שהוא יוסיף עוד זמן א' מדעתו וכנ"ל בימי הנבילה אזי בקש משה שה"ס הדעת שיצא ר' אליעזר בעל המאמר הזה מחלציו ויהיה בו בחינת הדעת ויתארף עוד זמן אחד לתשובה ולהמתקת הדינים נגד בחי' הדעת ונתרצה לזה הש"י כי לבעבור זה השמע זה הש"י למשה ובענין הנאמר במתן תורה הח"ד ושם האחד

אליעזר וארפא נתן לשבים להמתיק מעליהם הדינים עד יום הושענא רב"ה במסירת הפתקין: ומעתה תבונן מה דאפלינו בגמין אי עדי חתימה פרתאי אי עדי מסירה פרתאי ואיפסק להלכה עדי מסירה פרתאי כן להלכה ג"כ בנבחי מרומים כמו שאנחנו פוסקין להלכה בב"ד של משה כן פוסקין ג"כ בב"ד של מעלה וזה שיש לפרש בפסוק (כי חק לישראל מה שנעשה אצל ישראל לחק והלכה הוא) משפט לאלקי יעקב (פוסקין כן הלכה בנבחי מרומים: ותבין לפ"ו החולקים במשנתנו בואת ההלכה הלא המה ר' מאיר ס"ל עדי חתימה פרתאי ור' אליעזר ס"ל עדי מסירה פרתאי והנה התו"ט ושאר מתברים אחרונים הגיהו ר' אליעזר (היינו ר' אליעזר כן שמוע) ולכאורה מעמם היה דהרי פוסק בנמי עדי מסירה פרתאי ואי גרסינן ר' אליעזר הרי אמרו בכ"מ ר' אליעזר שמותי הוא ע"כ וזרו אומר דגרסינן ר' אליעזר ועל פיהם הנה כן בדפוסים החדשים ולפי דברינו הנ"ל א"צ להגיה ולשפש הנסחות הישנות אדרבא הוא ר' אליעזר (הגדול) שאמר פרה"ה בת שתיים כנ"ל ובקש משה רחמים שיצא מחלציו והסכים הקב"ה על דו ע"כ פסק עדי מסירה פרתאי והלכתא פותי: ומעתה מה שהקדמונים איתנהו סימנא אריה שאג מי לא יירא ר"ת אלול ראש השנה יו"כ "הושענא רבה הנה אגן נמי נימא בתיבה חתימה מסירה בנימטריא ארי"ה בהחזרת האל"ף לאל"ף (בנדוע בסוד הפסוק איכה ירדף אחד לאל"ף) וזה שיש לרמוז ג"כ הושיעני מפי ארי"ה שלא נקמרגו המקמרגים בג' עתים אשר מספרן ארי"ה ומקמרגי רמ"ם וכו' היינו מהתחלת רא"ש השנה עד החתימה בנעילת יו"כ ר"מ שעות וכן מהחתימה הזאת עד התחלת ליל הושענא רב"ה ודי בזה: בני יששכר מאמרי הודשתורי מאמר יב

מלכות מנחת יצחק

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמטרתו הפשוטה להלביב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפורסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוה"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל ו'אוצר החיים" ועוד.. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק מפה מאור תורתו הורח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הנהב ונהב ישראל ללא נבול לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רף ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקוה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובמחנה שגם מי שלא מכין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שדבר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וכבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ואלו מה שכתב בהקדמה "קחו ספרי והסתעפעעו בו ונמוסרי פי לכו נכרחי סתפספט על ודי הקממה זאת בעולם על פי דרכי מן אור קצעת המים אמנו מפלא אמנו מקסה רבעו הקלוש אור המאיר אור עינינו ישראל כן אליעזר כן סרה הריב"ש טוב אשר האיר עינינו בצלול נלך עד ביאת יפון ואחרי פלמיליו הקלושים מסמכים מן הקלוש הזה הסמוך מאחיה השילני הנביא ואם יקשה לך אחי על אריכות דברים שהכרח לי מלך המנגד להפיר פהם שאני נסמוך משלטה גדולי עולם ואין פי פחד משום פגע ונגע פי פחי רב ועלום פלחיה פקחי והכרח לי לכפז כן ותדוני אוחי לכו זכות ואני מסמוך רביעי למן הריב"ש ש או שלישי ודי כזה הכרח וההכרח לא יגנ"ה ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה כשתחדש סיון אפוף בלו בקדשת הארת החג, חג מתן תורה שהעקר ההכנה בה להרבות בשמחה ולשאב מאוירת הקדשה הנפלאה הזאת עד סוף השנה שפאמור בעוד פחות מארבעה חדשים אנחנו נצבים בכר ב...כפור ויש לקחת זאת בחשבון. ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להשתדל לתקן מידותינו כדי להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וחי' יהיה בענינו. זו ההקדמה תשאר בכל שבווע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד המרגלים מעלתם ונפילתם הספיתו ושמעו וקחי נפסקס: שמותם מלא ואו בשרש עליון דכורא בסוד שנים עשר שבמים החקוקים בדעת דמשה ובדעת דרד"ל ועין ב"ה חקת בסוד השרוי בלא אשה, שהוא ארץ ישראל, ארץ החיים ע"ש שרוי בלא טובה. בלא שמחה, בלא ברכה, בלא שלום, בלא עזרה, בלא כפרה, בלא תורה, בלא חכמה, בלא

חיים, בלא רצון, בלא עושר, בלא כבוד, ותא חזי, תריסר תרעין אית לה להאי בירא קדישא, ומן אינון תרעין נפקין לעלמא תריסר מתנן עילאין: טובה. שמחה. ברכה. שלום. עזרה. כפרה. תורה. חכמה. חיים. רצון. עושר. וכבוד. ושלח משה אלו שנים עשר אהובי עליון שיפתחו כל י"ב תרעין אלו. וראובן שער טובה כי ראובן בסוד טוב וחסד כידוע, כי מספר ראוב"ן שמו"ע בין זכור תתקיים המתיק כל רע ומחזירו לטוב בסוד בריה בטלה בתתקיים והוא כ"ב טובה שהוא טובה פעם טובה אהוי פעם אהוי וכי"פ מ"ב אהוי"ה בסוד ז"פ חיים מנחה חדשה ליהוה ושרשו משם חסד של ראובן בסוד יוד פעם הי שין הי פעם ויו ש"ל ויו פעם הי של הוא תתקיים ראובן שמוע כן זכור ובה השם נפתחין שערי טובה טוב וחסד במספר ראובן שמוע כן זכור תתקיים המבטל כל הרע: שמעון פתח שער שמחה בסוד שפ"ט ב"ן חורי: דר"ך אמ"ת וסוד שפ"ט חורי"ה להמשיך עלמא דהרות עולם הבינה עולם השמחה במספר תר"ג. שמחת מצוה עד תכליתו וזה שמחה אמיתית שפט חורי תר"ג מצות וסוד ב"ן שמעון תנה"ס מקור השמחה והדבקות ארבעה עשר הבי"ל בסוד שבועה ושבעה: יהודה כלב הוא עבד אברהם שיצא מכלל ארור לכלל ברוד עין לקית שבא להשתטח על קבר אברהם אדונו ואז נכנס לנמרי לכלל ברוד וזה כן ופנה ואנכי פניתי הכות של ברכה. וכן כלב שם ב"ן המבאר בדרוש אור מים רקיע מאה ברכות שכן שם בין כלב הוא מאה ברכות על כן פתח שער ברכה על ישראל וסוד יהודה כל"ב יפניה במספר ברכה של שם ב"ן והבן היטב: ויששכר שער תורה וסוד יג"אל י"ג פעם אל"ן יוס"ף י"ג פי י"ו והוא אליזי יאהויהה וי"ג פי אליו למעט אהרן הוא מספר תורה. וכן יגאל י"ג פי אל עם בן יוסף מספר תורה י"ג פי הנהיה אהיה ומספר יששכר יגאל בן יוסף משה ש"ת הבי"ל סוד התורה ושרשיה: הושע בן נון שער שלום בסוד ש"ע ו"ה הידוע מסוד שעה וסוד שלום ש"ע ואו כידוע, וסוד יהושע בן נון שם תקט"ם הלוח אדני באת בש בסי סיהרא קדישא שם אדני יהושע בן נון! תקט"ם והוא סוד שלום אלהי ויו הי סוד שם הדעת העושה שלום: וכן בנימין פלטי בן רפוא פותח שערי כפרה לרפוא כל חולי נפש וסוד מספר בנימין פלטי בן רפוא מספר כתר תטהרו"ה דכה גדול ביה"כ להמשיך כפרה שפלטו אל מן העברות ונתרפא מכל חולי נפש בסוד רופא. וסוד פלטי יהויה הויא האלה"ם שאנחנו אומרים בסוף יום הכפורים: וכולן שהיה עוזר וסמוך לתורה פתח שערי עזרה גדילאל בן סודי מעי"ן בסוד מענינא קדא דאשקי לה ורוי לה בסוד ע"ב ס"ג מ"ה - משקה לכנסת ישראל תורה שבני"פ מעין חתום סודי יסוד דנקבא פי מציון תצא סודה בסוד יששכר יש שכר י"פ אל ב"ן (והוא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן טוב תויה) והבן: מנשה ממשיך חיים שער החיים סוד סוסי"ב ב"פ חיים גדי"ב ב"ן: חיים עם הכולל סוד הדי"ם הידוע מקרן ושלשה פעם חיים גדי בן חיים מספר צדי"ק שהוא יוס"ף א"ל ח"י ממשיך לה גדי בן סוסי ג"פ חיים עה"כ של חיים אור א"ס וסוד יוסף מנשה גדי בן סוסי במספר שנות יחוד הידוע מן פנת ציצית ע"ש נמצא כי היסוד לוקח אורות כמנין יוסף והשאר הם ת"ר כמנין ציצית בסוד מנשה גדי בן

